

Novák Béla Dénes

2007 december 3

(József Attila emlékezete)

1.

A képzelet csak férges alma.
Semmiből épült Éden a miénk.
Élve vagy halva!

2.

Érzed-e, hogy a vér ereinkből
könyöradományként szertefut?

3.

Szabad-e verset írni utánad,
ha-kit fölfaltak patkány-napok?

4.

Lakozott parasztokkal
Vívtál volna forradalmat?
A Költő önmagába hal.
Lettünk Magyar-gyarmat!

5.

Robog a vonat testeden-testemen át.
Meváltónk szomjas.
Antikváriumba adja a Bibliát.

6.

Lettünk vers-töredékek.
Eleven húsba markolna a szobrász,
ha igazán megmintázna Téged!

7.

Élsz, Attila!
A csalók bár bronzba kimertek.

8.

Koldús a Költő, bankár-Honban,
döglődik csuda bátran.
A növényzabáló csordában
beépített sakál van!

9.

Hazánkat – halott volna? –
Falják fizetett férgek.
Emigrálunk önmagunkba,
végső menedéknek.

Bella István emlékére

*„Ha nem vagyok, rossz rím talán,
ha nem, ha mégsem vagyok rokon
azzal, aki tegnapi mosolyom.”*

(B. I.)

Nem hiszem el, hogy nem vagy.
A csönd zátonyán léket kapott a szívem.
Azt álmodtam, föltámadok
a Magyar Koponyahegyen.

A poéta önmaga árnya,
néha bort vedel és
kitüntetések helyett

mintha valakire várna.

Nem hiszem el, hogy nem vagy!
Ki most a föld alól üzen, valaki más?
Rög-szivárvány-látomás?
Féreg-ablakon át látom-e mosolyod?

Vulkán-bátyó és hangszer-éj,
tudtad, túlélnek a senkik.
Sárkeresztúr felől már hallgat a dal.
De azért is tovább játszod
sakkpartidat,
amatőr angyalaiddal.

2006 tavaszán